

željko koprolčec

reklamna fotografija

željko koproločec
reklamna fotografija

U današnjem svijetu bez rječi svijet slika dominira stvarajući jednu drugačiju realnost od one na koju smo navikli. Je li ona bolja ili ljepeša - ostavimo to na trenutak. Ono što je sigurno jest to da ta naša nova realnost gotovo potpuno prožima svaki oblik naše djelatnosti. Scene, kostimi i preobrazbe svake vrste, glavni su aduti te naše nove okoline.

U toj preobrazbi fotografiji, pored filma i videa, pripada značajna uloga. Koliko je fotografija svoj život započela kao vjerni prikazivač realnog života (iako se i oko te njene karakteristike javljaju dvojbe), toliko danas, osobito uz svu dostupnu kompjutorsku tehniku obrade fotografije, možemo reći da ona više kreira nego što bilježi stvarnost. Pitanje koje iz toga proizilazi jest koja je uloga fotografa danas. Jesu li kompjutorski programi i mogućnost dorade ili gotovo potpune izmjene slike motiva još u fazi snimanja dokinuli fotografovu umješnost. Teško je na takvo pitanje dati jednoznačanodgovor. Prije svega zato jer postoje uske specijalnosti u fotografiji od kojih svaka ima svoje vrlo jasne granice i pred fotografa stavlja sasvim određene zahtjeve. Digitalna tehnika snimanja stavlja je u drugi plan vještina samog tehničkog čina snimanja, ali je potencirala neke druge gotovo scenske vještine. Vještina baratanja umjetnim svjetlima, vještina komponiranja scene, senzibilitet za estetiku i stilistiku samo su neke od prepostavki za uspješno bavljenje suvremenom fotografijom.

Rad zagrebačkog fotografa Željka Koprločeca idelan je primjer za analizu takvih vještina. Počevši, uvjetno rečeno, kao modni fotograf, osamdesetih je postao poznat po fotografijama domaće estrade stvarajući uz nekolicinu ostalih kolega prvu domaću estradnu scenu na stranicama domaćih magazina i revija. To romantično doba zahtjevalo je od fotografa da se izbori za svoj stil, hrvajući se ponekad s taštinama estradnih zvijezda. Zahtjevalo je to od fotografa da često bude i scenograf i modni stilist, što mu je često priskrbilo i ulogu svojevrsnog trendsetera. Tu se već pokazala Koprločecova fotografска vještina i izvan pukih tehničkih fotografskih postupaka.

Razvoj domaćeg tržista i pojava inozemnih tvrtki i proizvoda potakla je razvoj reklamnih industrija, a time i

marketinga kao prepoznatljive i jasno profilirane struke. Sada su i osvježavajuća pića, namještaj i ostali popularni proizvodi postali čest motiv u fotografskim studijima. Učiniti proizvod primamljivim iako često sam po sebi i ne bio takav, stavljali su pred fotografе nove izazove. Jedna je vrsta proizvoda bila posebno osjetljiva i zahtjevna a ostala je to i do danas: prozvodi prehrambene industrije. Kvalitetno snimiti hranu bio je poseban izazov i zahtjevalo je izuzetnu vještinsku, kako u pripremi proizvoda za snimanje tako i tijekom samog postupka snimanja. Stoga je razumljivo da se relativno mali broj domaćih fotografa specijalizira za snimanje takvih proizvoda.

Koprločec upravo u tom području iskazuje svu svoju fotografsku i stilističku izvrsnost. Istančanog senzibiliteta za vizualno, kako u kompoziciji tako i u kolorizmu ili prepoznavanju svjetlosnih vrijednosti pojedinačnog objekta i kompozicije, s jednakom umješnošću snima staklo i tekućine, a svoju virtuoznost iskazuje i bilo da snima sveže morsku školjku ili kap maslinovog ulja na sočnom listu svježe zelene salate. Kao istančani stilist ponmo bira objekt, studira njegove vizualne vrijednosti ali i s jednakom pažnjom dodaje potrebne rekvizite i podešava svjetlo ne bi li istakao najbolje karakteristike objekta.

Imao sam privilegiju raditi s Koprločecom na nekoliko projekata. Nevjerojatno je s kakvom strpljivošću i pažnjom slaže fotografsku scenu brinući o svakom detalju. Uostalom, tome svjedoči makar i letimčan pogled na fotografije koje slijede.

Banalost čaše piva ili mljeka, prozaičnost krške pršuta ili rajčice u Koprločecovoj se fotografskoj interpretaciji pretvaraju u pravi estetski doživljaj. Sposobnost otkrivanja i naglašavanja taktičnih i svjetlosnih vrijednosti površina objekata vidljiva na svakoj fotografiji svjedoči o vrhunskoj fotografskoj senzibilnosti koja njegov rad uzdiže iznad uobičajene tehnički savršene fotografije. To su stilski i estetski besprijeckorno komponirane mrtve prirode u kojima je Željko Koprločec uspio primijenjenoj fotografiji dodati artizam koji njegov rad smješta u područje gdje se uspješno nadopunjtu primijenjeno i umjetničko.

Ivan DOROGHY

Foto: Luka Mjeđa

Kao ozbiljan i formiran fotograf Željko Koprlečec javlja se osamdesetih godina. Nekoliko godina ranije počeo je objavljivati u novinama i iz tih se prvih radova nije sasvim mogla prepoznati njegova buduća preokupacija. Osamdesetih se usmjerava na modnu fotografiju i tu će postupno otkrivati svoj budući visokoestetizirani izraz. To će doći još više do izražaja nešto kasnije kada bude široj polje svojega interesa, kada se uz modnu fotografiju počinje sve intenzivnije baviti reklamnom. Njegovo umjetničko sazrijevanje razvija se zatim logičnim slijedom: na zarana otkrivenim općim načelima zasnovanim na pažljivo uređenoj kompoziciji, osobitome aranžiranju svjetlosnih i kolorističkih efekata. Konačan je ishod ovoga stilizacijaa koja će se vremenom pojačavati. Pojačavat će se ne samo kada je riječ o reklamnoj fotografiji, nego možda još više u portretima. Riječ je uvijek o promišljenoj režiji, nastojanju da se ne prikaže ono doslovno na predmetu snimanja, pa bila to ljudska lica, ili stvari koje aranžira u stilizirane mrtve prirode. Štoviše, Koprlečecovo je temeljno pravilo da se što je moguće više izbjegnu slučajni efekti, a fotografiranje se svodi na unaprijed osmišljen prizor. U tehničkome smislu to će značiti da se svaka snimka unaprijed razradi, da su autoru poznati konačni efekti koje će snimanjem samo materijalizirati, točnije rečeno učiniti ih vidljivima i za druge. Dojam artificijelnosti stoga nije pogrešan dojam kada su ove fotografije u pitanju.

Rekao sam da ovaj fotograf izbjegava doslovnost, a iz prizora traži uvijek nešto više od onoga što u njemu vide drugi. Postoji jasno uočljiva distanca između njega i objekta njegova snimanja. Nema tu nikakve empatije, nego prije nastojanje da se konkretni predložak učini dvosmislenim, da se visokom stilizacijom otvore novi prostori za moguće čitanje objekta snimanja. Često se isticao Koprlečecov bijeg u minulo vrijeme, nastojanje da se istakne sofistirani ukus koji pozajmimo bilo iz povijesti umjetnosti, bilo filma, pa i povijesti fotografije. Tridesete su godine jedna referencija koju prepoznajemo osobito kada su portreti u pitanju. S druge strane, radeći reklamnu fotografiju on će poticaje nalaziti u žanru mrtvih priroda - osobito iz nizozemskoga slikarstva 17. stoljeća ili nekoga preradjenog Chardina. To postiže ne toliko komponiranjem predmeta, nego više rasporedom

boja i svjetlosnim efektima. Svakome je fotografu svjetlost od presudne važnosti, međutim svaki će fotograf na svoj način razumjeti i primijeniti mogućnosti koje mu svjetlost pruža. Željko Koprlečec snima isključivo u svojem studiju, a aranžiranje rasvjete podjednako mu je važno kao i slaganje stvari koje snima. On računa na to da se konačan rezultat postiže isključivo iz čvrste sprege svjetla i onoga što ono obasjava. Cilj nije samo prikazati željeni motiv, nego ga učiniti privlačnim, zavodljivim, pa bilo da je riječ o prehrambenim artiklima s neke reklamne fotografije, bilo da je riječ o ljudskome licu i tijelu. Osobito treba istaknuti lica žena i tijela s modnih fotografija te veoma stiliziranih aktova. Modeli koje ovaj fotograf snima lišeni su svega slučajnoga, pa i prirodnoga. Oni pozirajući ističu činjenicu da sebe potvrđuju kroz fotografov precizno artikuliran koncept. Nikada nije riječ o licu i tijelu kako ih vide drugi, nego isključivo kako ih zapaža i tumači fotograf. Kao da postoji čvrsti dogovor između snimanoga i snimatelja. I jednome i drugome cilj je zajednički: postići maksimum estetskih kvaliteta, stanoviti višak lijepoga koji teži zavodljivosti. Svojim krajnjim kultiviranim estetskim sadržajima ove se fotografije doimaju upravo nestvarnim. U takvoj stilizaciji, težnji za naglašenom arteficijalnošću Koprlečecove fotografije, pogotovo one modne, ponekad se doimaju pomalo campish. Zašto ne. Camp je u umjetnosti odavno postao legitimnom kategorijom, a kada je riječ o fotografiji, pogotovo onoj kojoj su persuazivnost i cilj i polazište, tada se ta kategorija upravo podrazumijeva.

Zvonko MAKOVIĆ

HRANA

ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

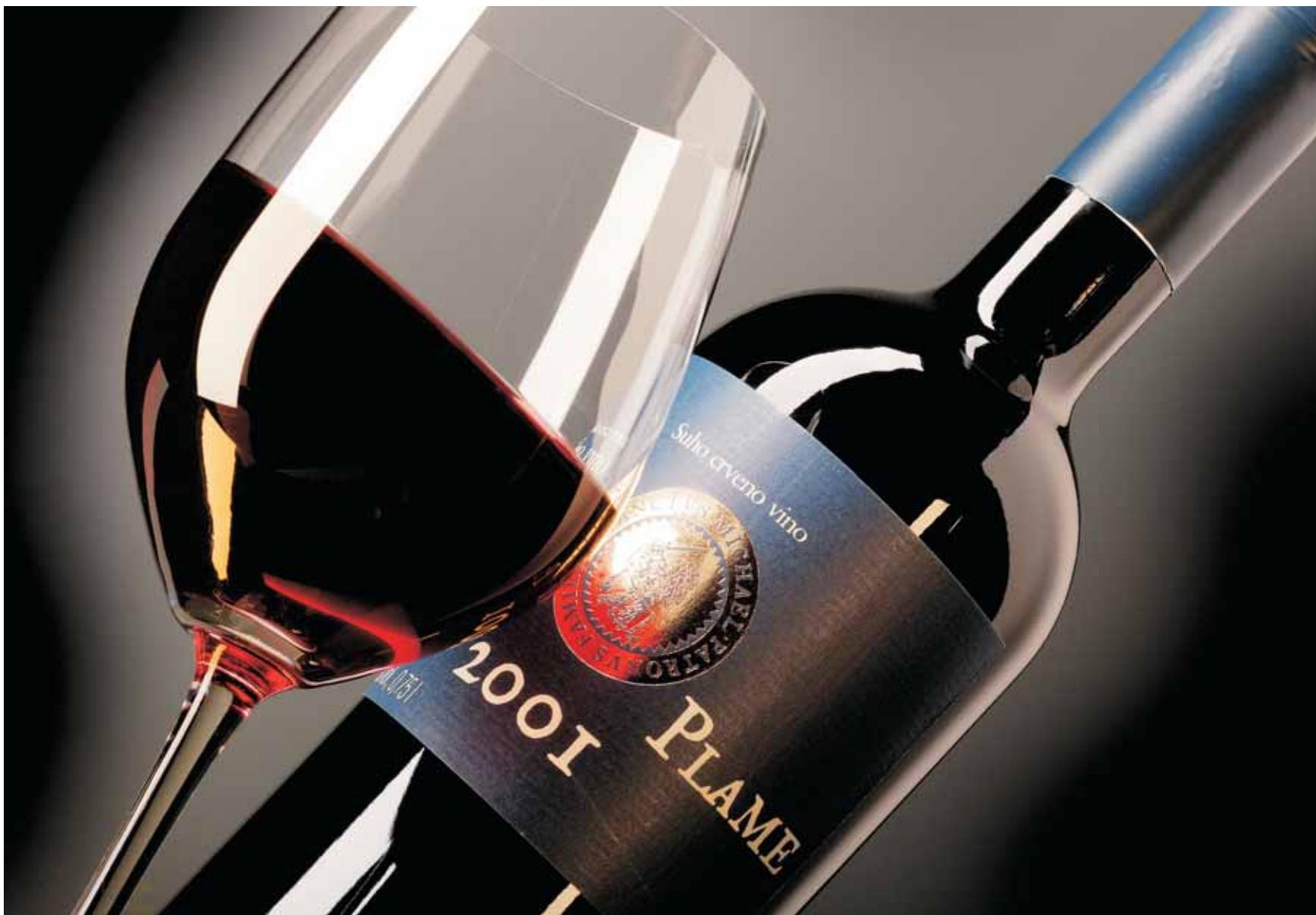

PIĆA

Buri u prkos i Buri na čast.

So još u vremenu padica
i čovjek zaučio je kose buri.
Dugus, odnosno i napušteni

poluotoka Pelješca, gline i loza
i postale ovaј priznat vrhunski subi
obiteljskom podrumu Bura u Potomu.

Bura

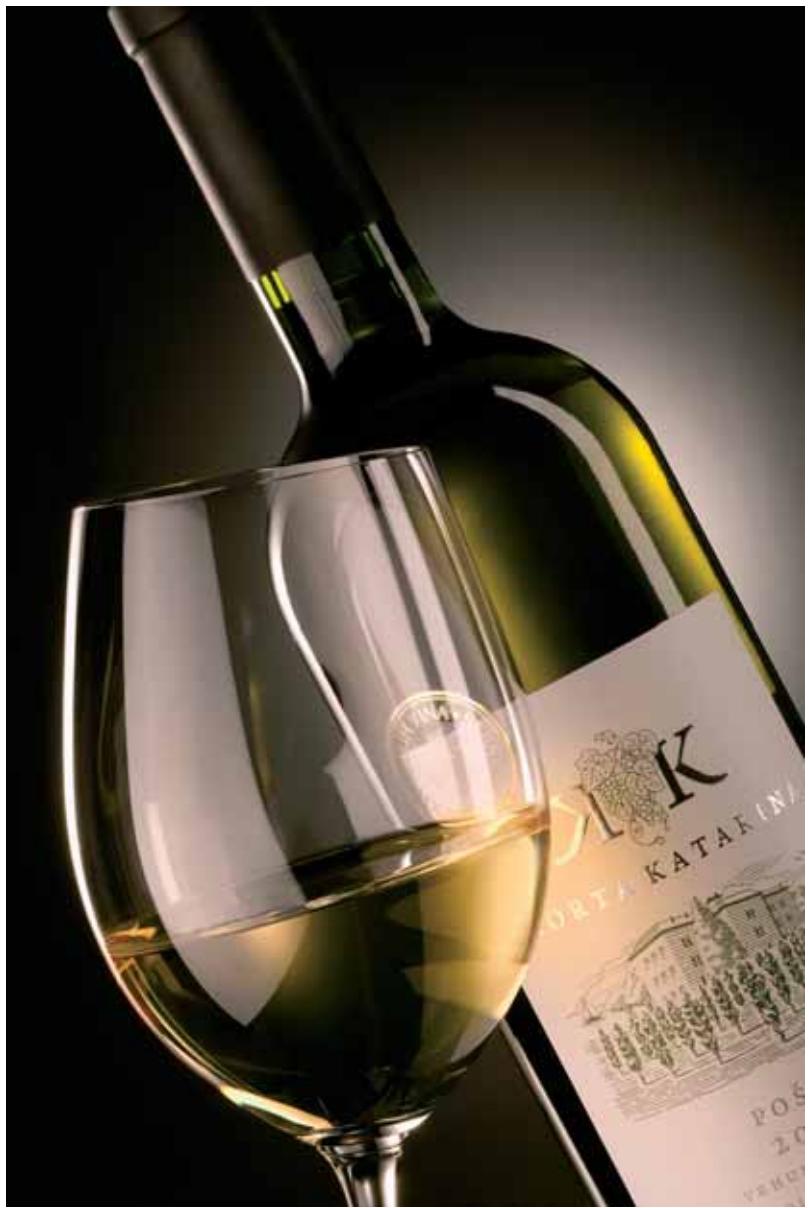
Poput bracere što na moru prkosи buri, tako se i vinova loza muči i propinje iz tvrde i humusom škrte zemlje na južnim strnim padinama poluotoka Pelješca. I baš ta upornost nužan

je preduvjet, da uz težak rad zaljubljenika, loza *plavac mali* bude pretočena u priznati vrhunski *Dingač*, odnjegovana i napunjena u obiteljskom podrumu Bura u Potomju.

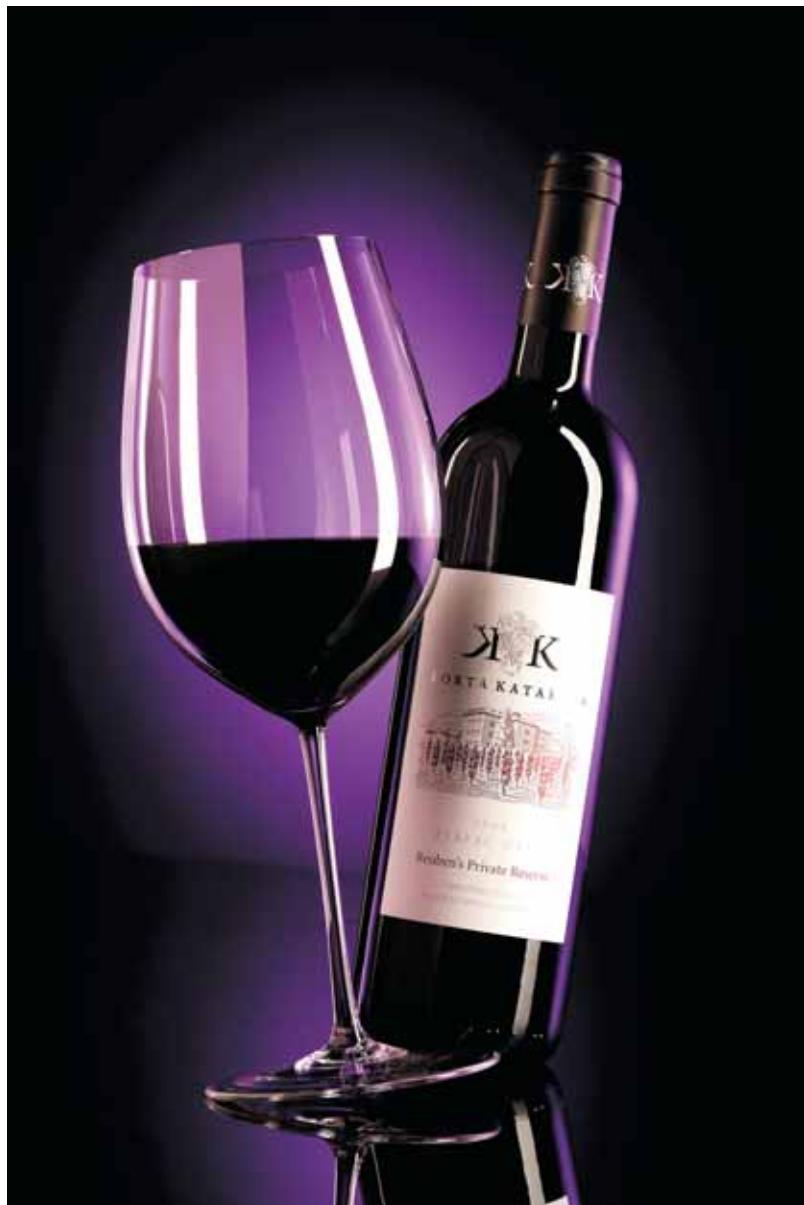
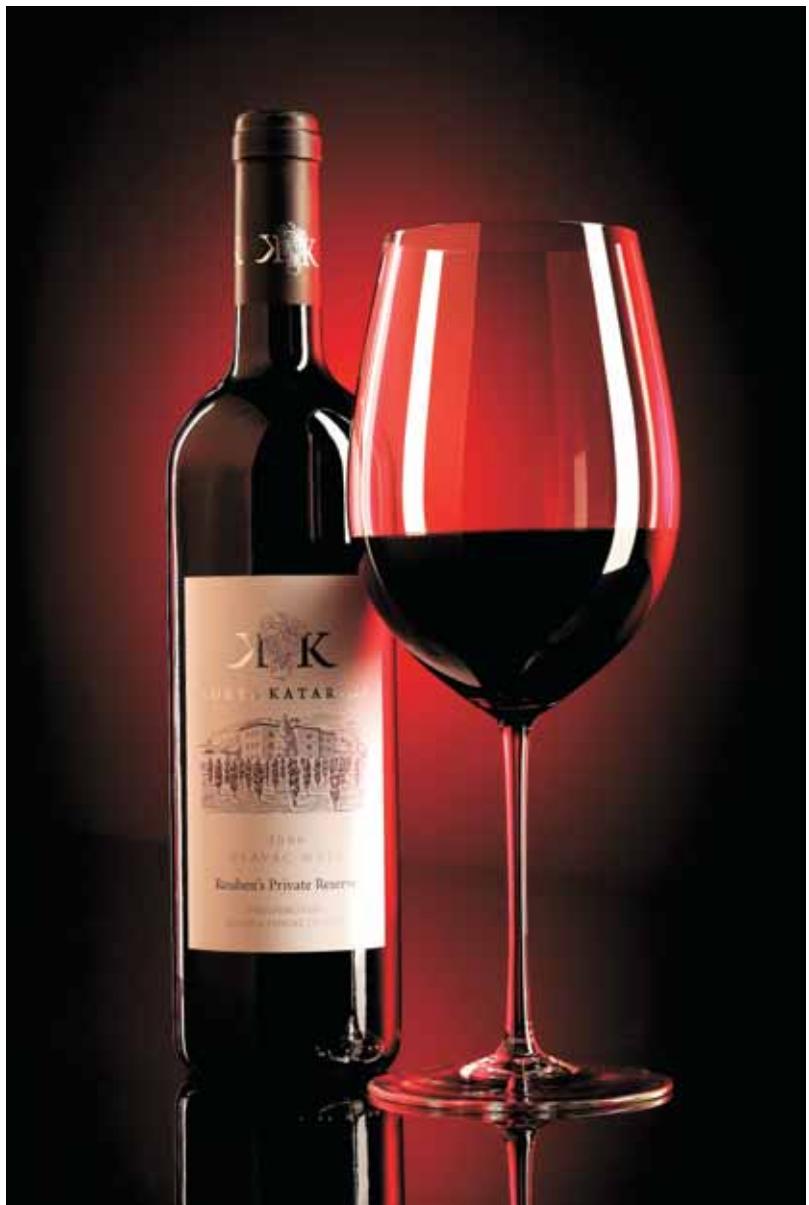

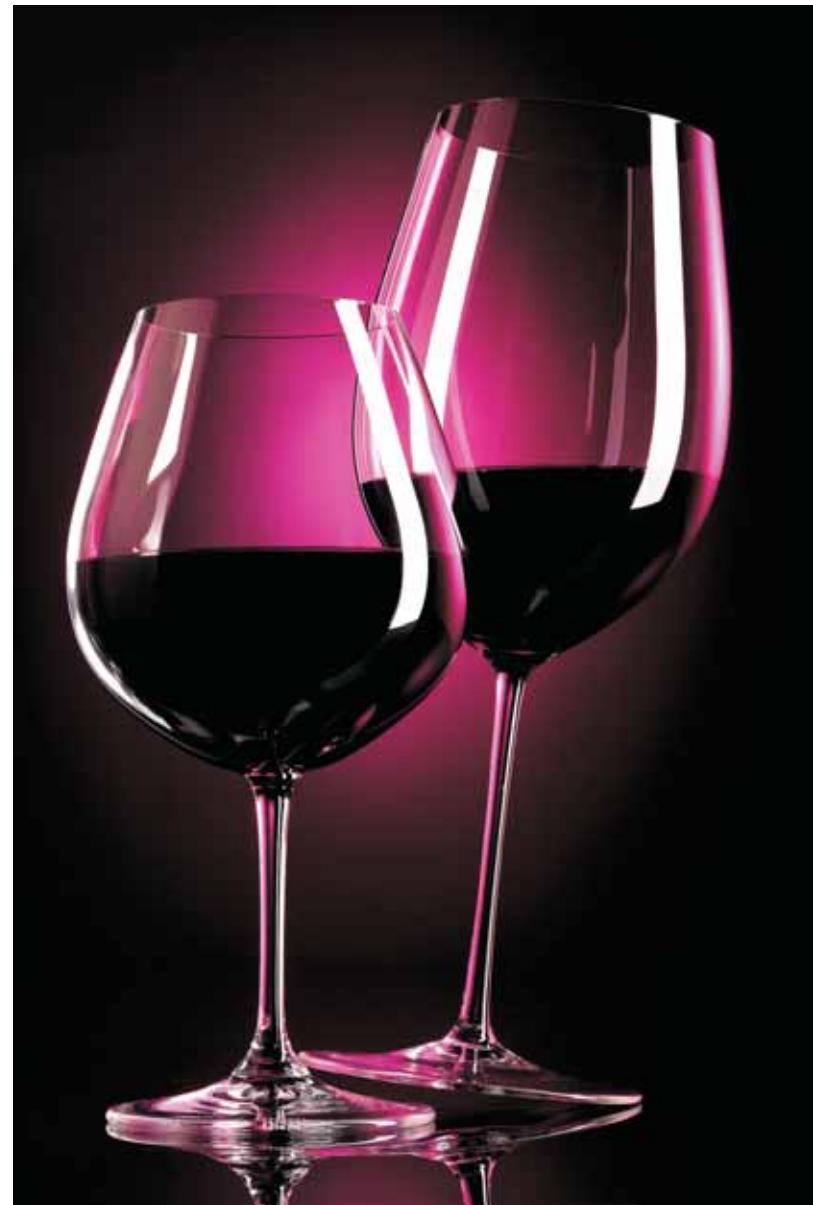
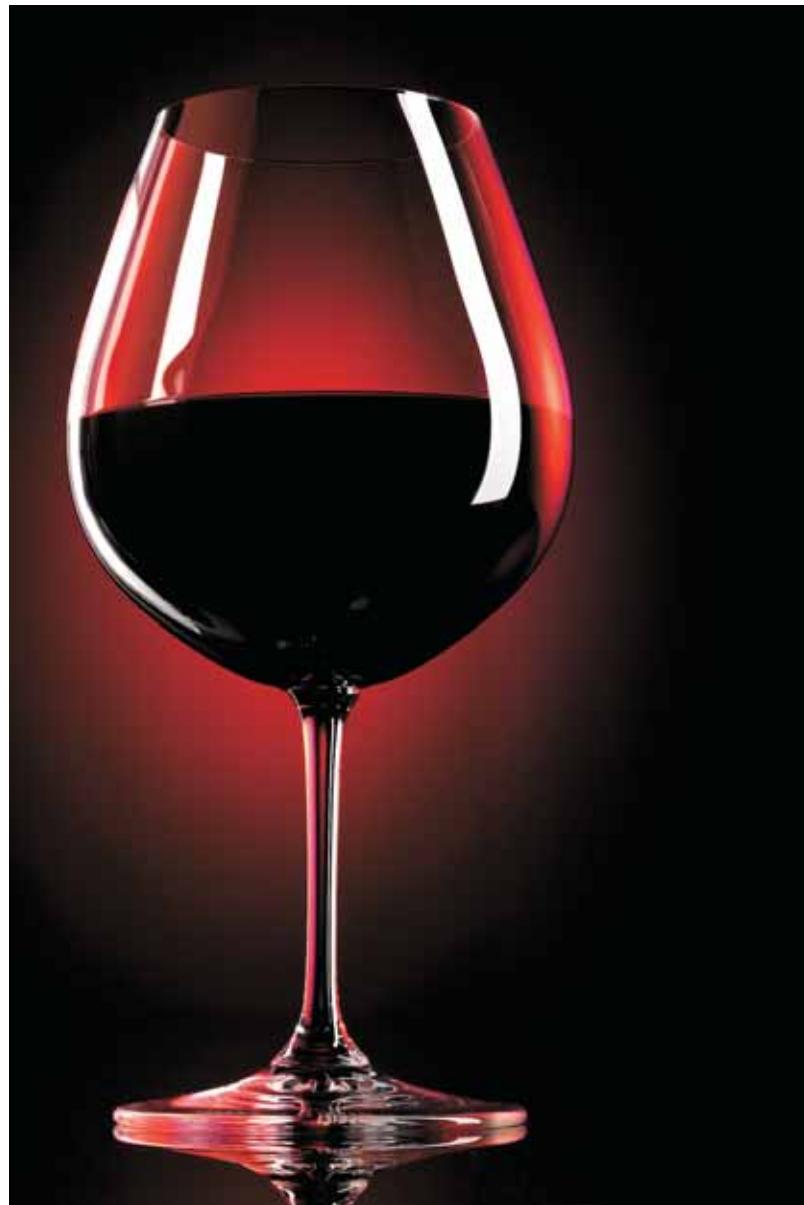
ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

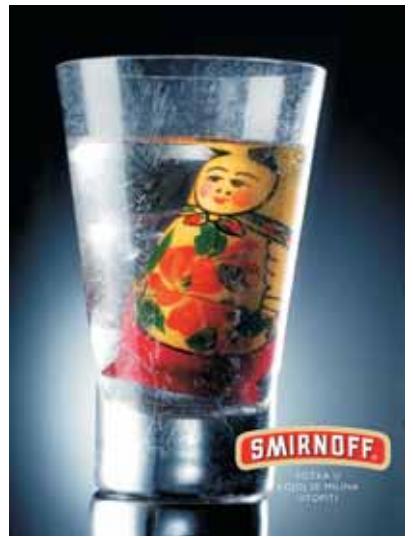

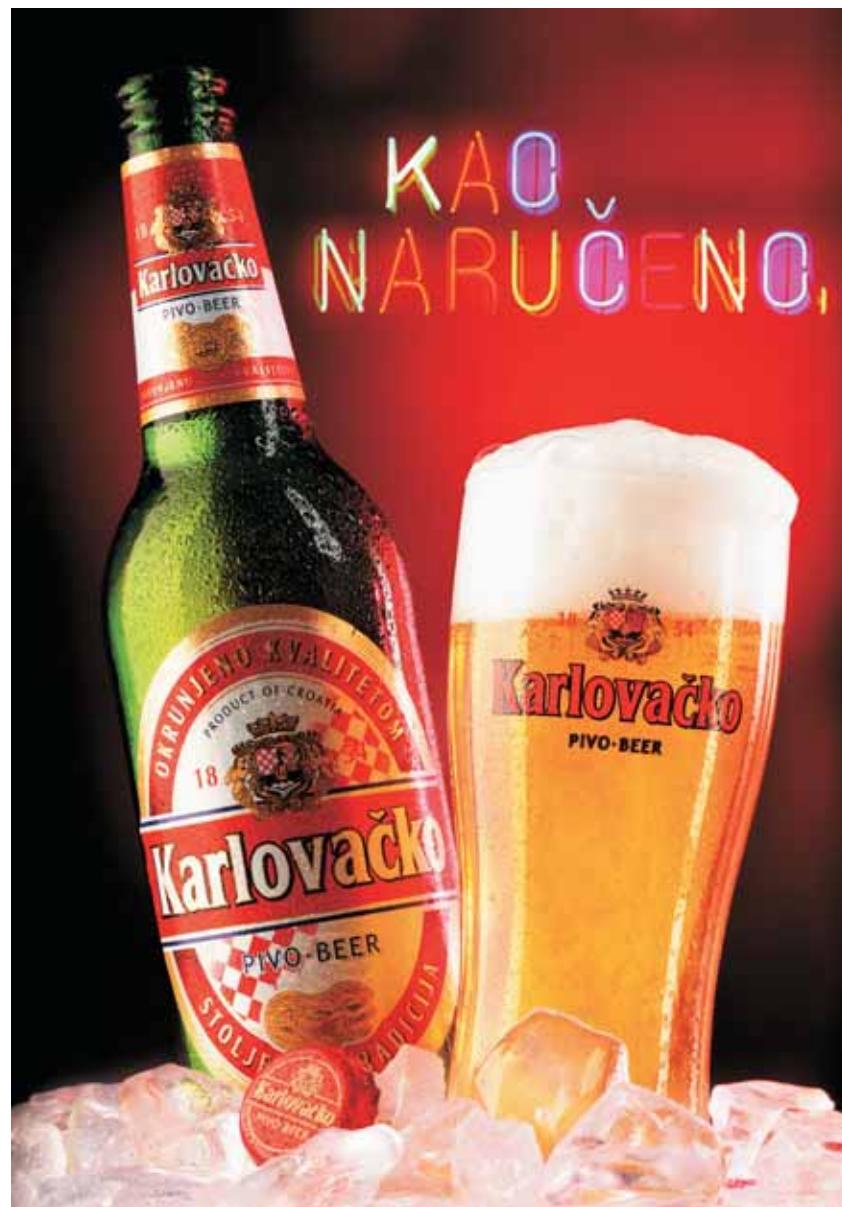
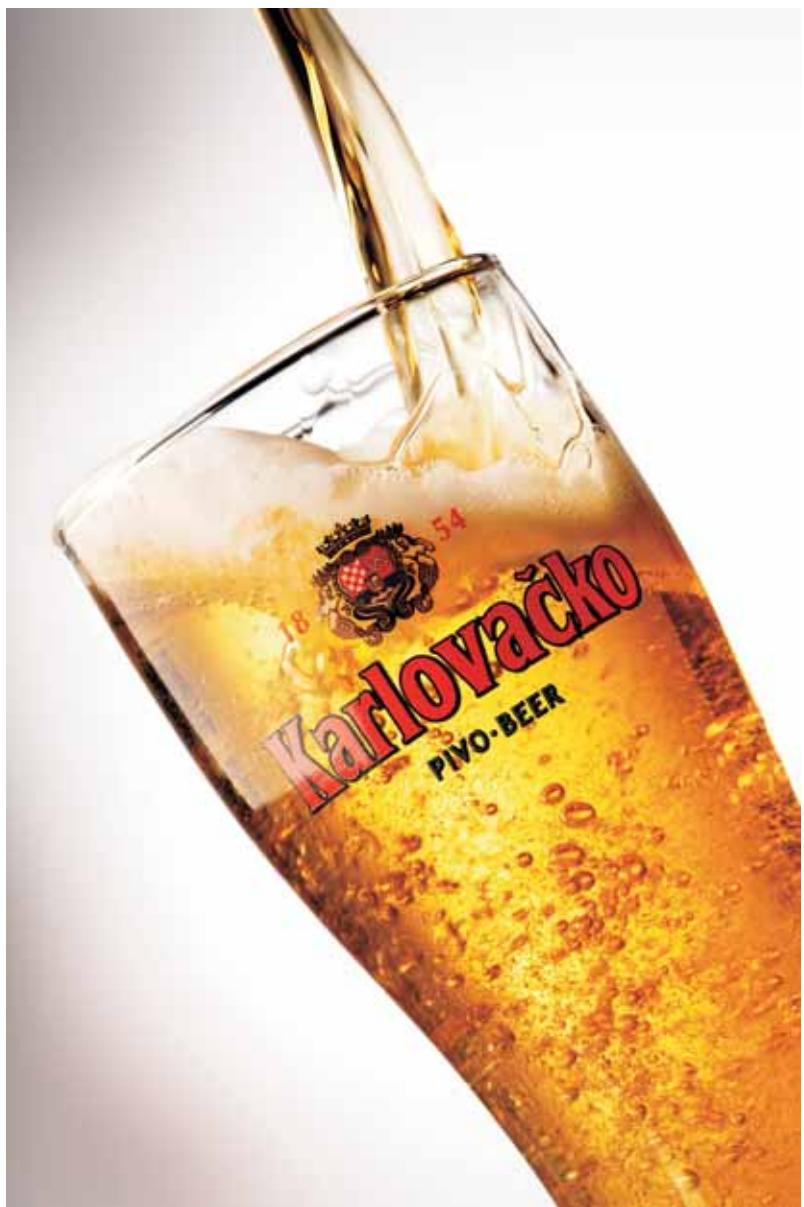
ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

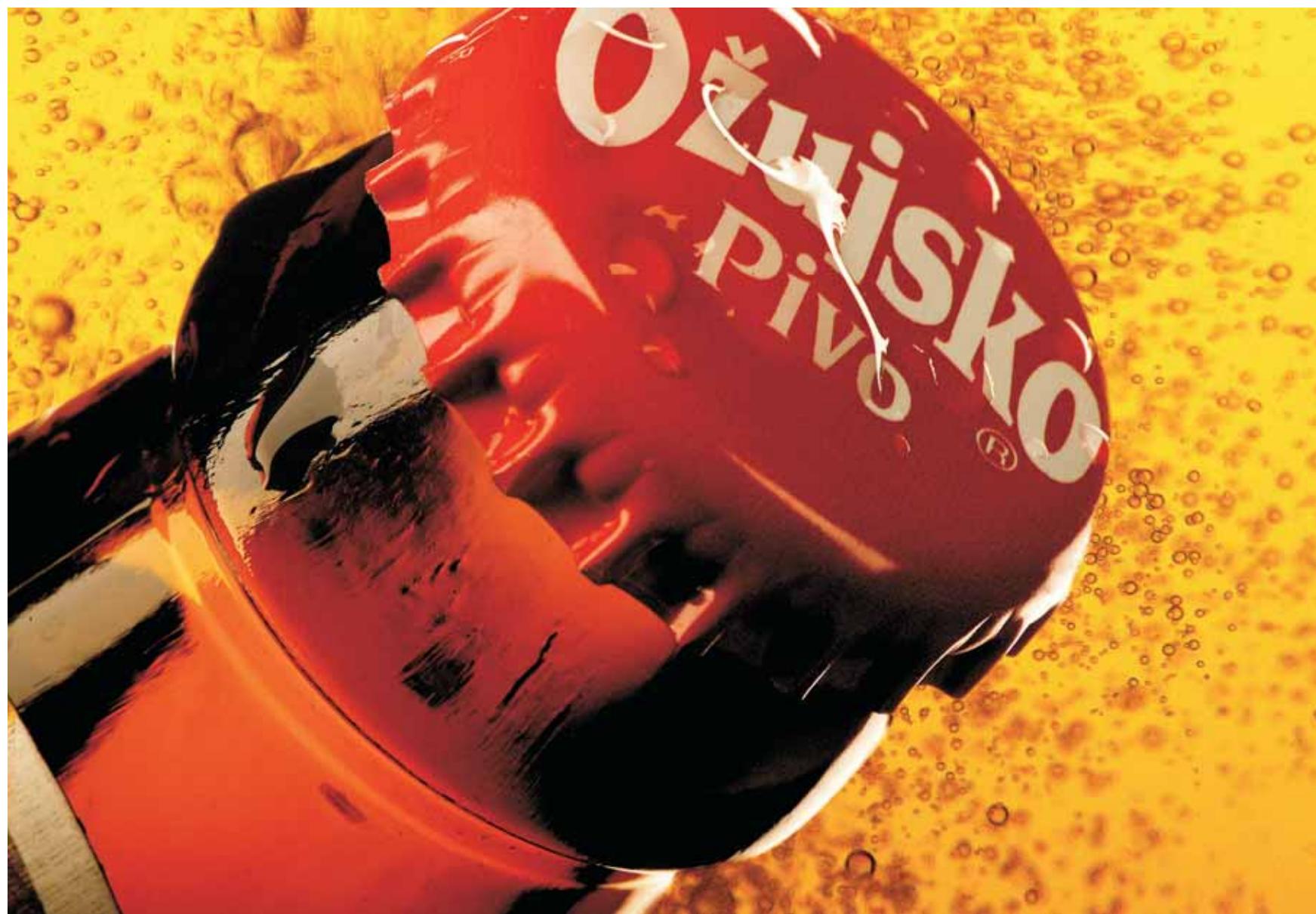

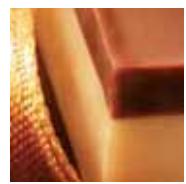
ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

ART DIREKTOR: GORAN MARTIN STIMAC

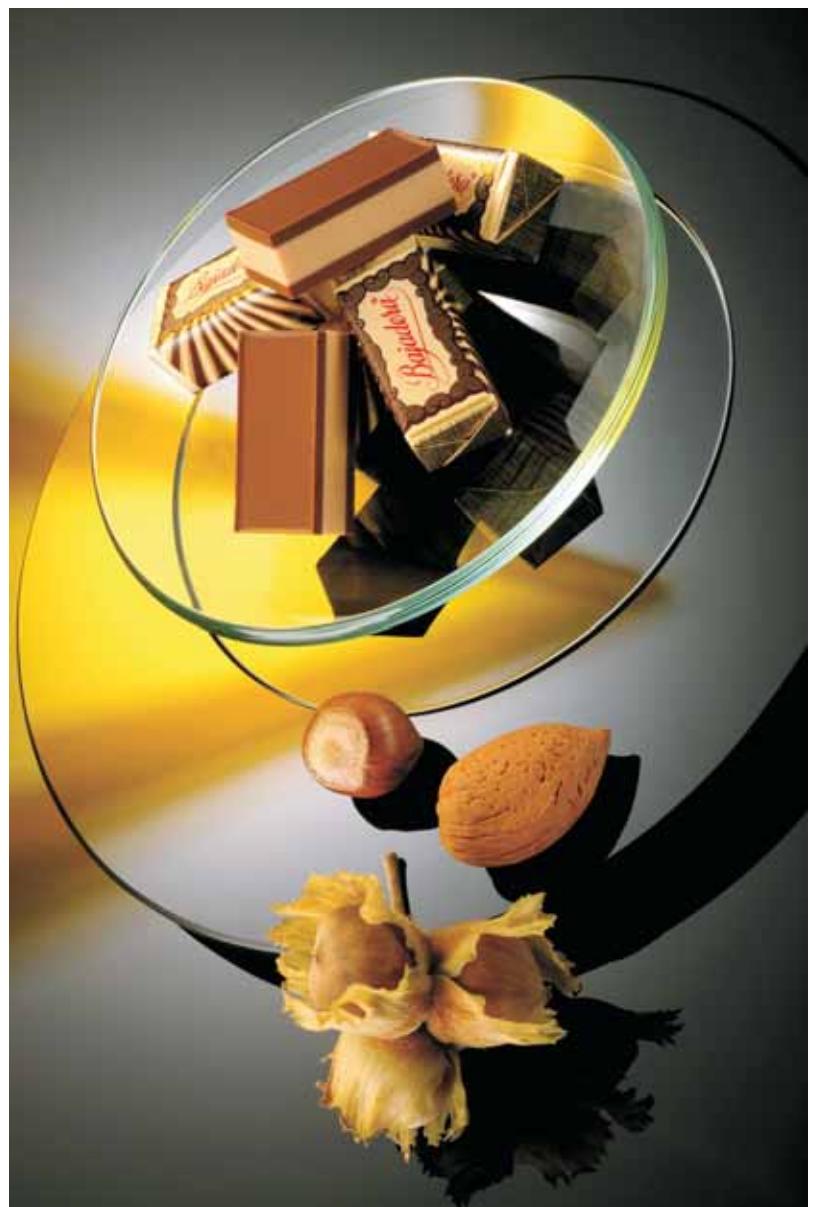

SLATKO

ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

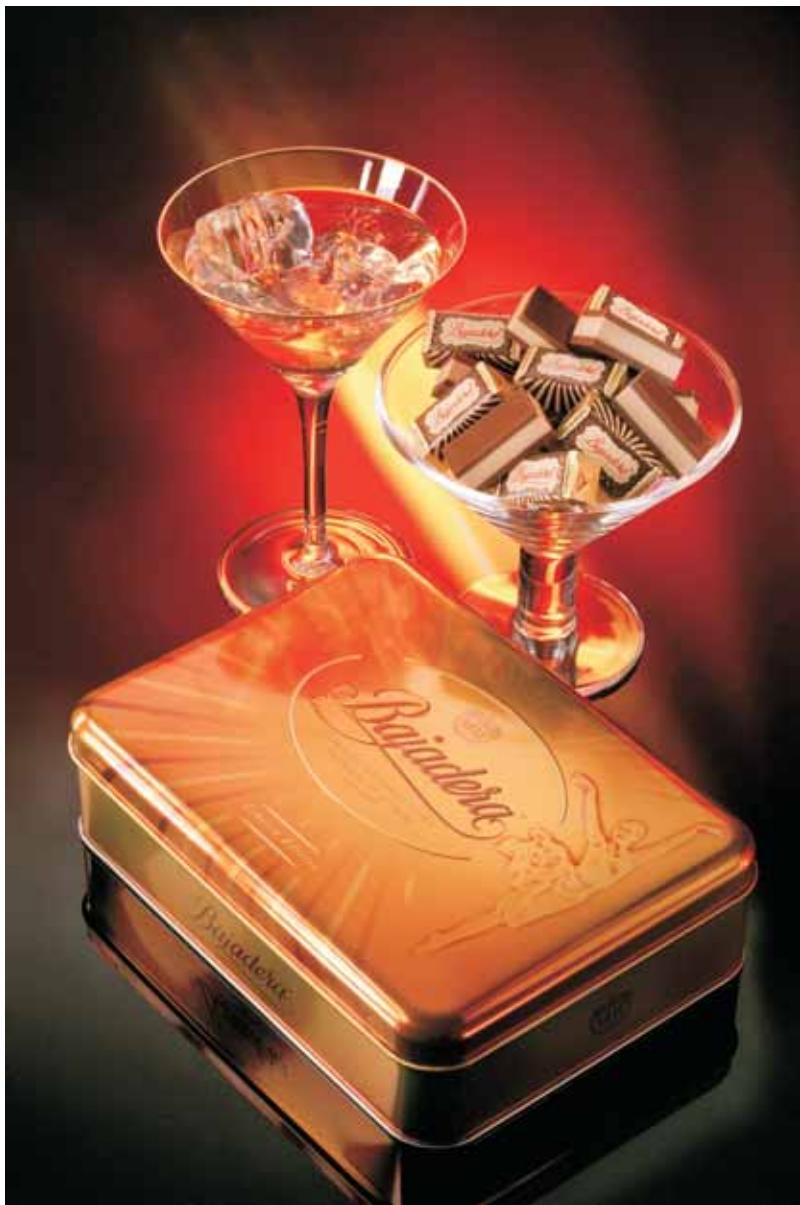

ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

MODA

PRODUKTI

STAKLO. AMBALAŽA DOBRIH PROIZVODA.

www.staklena-ambalaza.com

ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

ART DIREKTOR: GORAN MARTIN ŠTIMAC

ART DIREKTOR/Hyundai: GORAN MARTIN ŠTIMAC

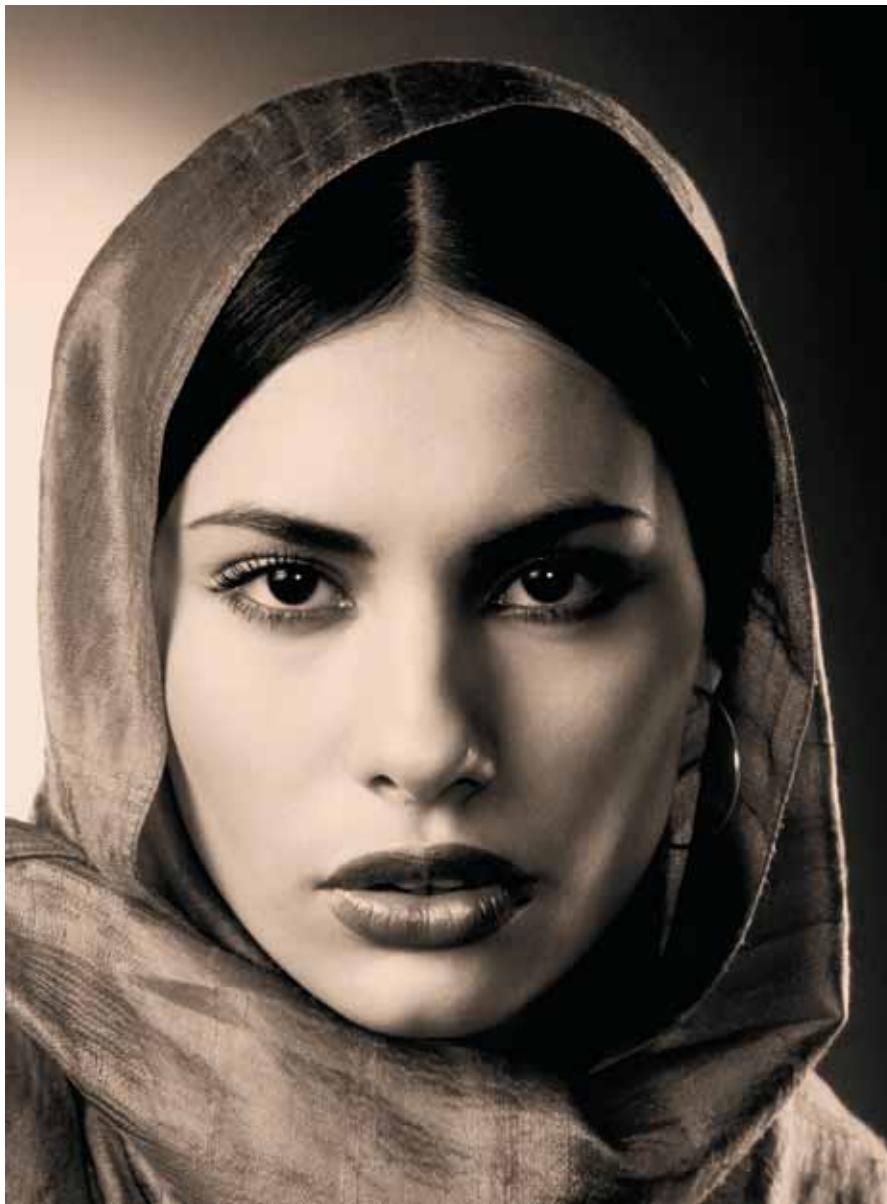
PORTRETI

AKTOVİ

VRHUNSKI OTISAK

PRO DIGITAL
NAJBRŽA CIJENA - RAZBOLJI OTISAK
WWW.PRODIGITAL.HR

Trnjanski zavoj 5, 10 000 ZAGREB | T +385 1 6156 028 | F +385 1 6156 029 | www.prodigital.hr | info@prodigital.hr

Izdavač: Prodigital d.o.o.

Za izdavača: Željko Koprolčec

Predgovor: Zvonko Maković, Ivan Doroghy

Grafičko oblikovanje: Goran Martin Štimac

Tisk: Prodigital d.o.o.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 747022

Sva prava pridržana. Niti jedan dio ove knjige ne može biti objavljen
ili pretisnut bez prethodne suglasnosti vlasnika autorskih prava.

© 2010 Željko Koprolčec